

реца въ хилендарската кула, но пламъкътъ въ очитѣ му си оставаше такъвъ: силенъ, неугасимъ, божественъ.

— Отче Неофите, ти ли си на-истина? Не сънувамъ ли?

— Иларионе!

Хаджи Николай ги гледаше съ недоумение:

— Вие сте се познавали, а?

— Какъ не! — отвърна Иларионъ. — Азъ за дѣда Неофита бѣхъ станалъ крадецъ въ манастира. Крадѣхъ отъ готвача, каквото ми паднѣше и му го носѣхъ...

Старецътъ се усмихна топло:

— Азъ толкова съмъ се молилъ на Бога да ти прости тѣзи кражби, Иларионе, че навѣрно неговото милосърдие се е прострѣло надъ тебе.

Той помисли малко и добави:

— И друго има: Богъ прощава всички грѣхове, които сж направени за доброто на народъ и родина... А ти не правѣше нищо за себе си... За България е простено всичко.

Тѣй мислѣха тогава великитѣ борци за черковна свобода Иларионъ Макариополски и архимандритъ Неофитъ Бозвели.

Змей Горянинъ

Клокочи изворче въ джбравъ и бистра си водица лѣй. На клонка птичка до забрава тамъ дивната си пѣсенъ пѣй.

Мълчи и слуша я гората съ наслада, притаила дѣхъ, а птичка дума, щомъ зората изпрати ведрия си лѣхъ:

— Последната си пѣсенъ пѣя, най-свидната ми пѣсенъ тукъ, преди да литна да живѣя въ далечнитѣ страни, на югъ.

За сбогомъ тебъ, дърво зелено, закрильникъ мой и скъпъ другаръ, за тебе, изворче студено, е мойта пѣсенъ — моя даръ!